

UN NOU COMENÇAMENT (LLAVORS)

Amb motiu del començament del curs, volia contar-vos una història. Principalment per als nous companys que han vingut. -Vaig dir als meus alumnes, amb gran entusiasme per començar nou curs.

- Què bona idea! –Va exclamar Ximo.
- Si! –Va assentir Inés, alumna que havia entrat aquest any a l'institut.

La història diu així:–Vaig continuar- Primera hora de classe, tocava geografia, sempre m'asseia al final de l'aula. Un poc allunyat de la resta de companys. Teníem que corregir els deures, que va manar fer Robert Rosselló el dimarts passat. Robert era el mestre de geografia i matemàtiques. Els deures tractaven sobre les noves cultures que va descobrir Cristóbal Colón a la seva arribada a Amèrica. El mestre ens preguntà quines cultures trobà. Fabio va ser el primer en alçar la mà. Fabio sempre alça la mà a l'hora de corregir, quasi mai encerta, no és molt alt, té els ulls marrons i els cabells negres. Uns segons després tots tenien la mà alçada. Menys jo, no m'agradava corregir davant de la classe. Quan em tocava corregir, em sentia jutjat i observat, cosa que em posava molt nerviós. Robert Rosselló em mirà amb cara de *dubte*. S'apropa a veure la meua llibreta. Estava tot fet i a demés bé. Per dins estava tremolant. Robert continuà donant pas a la correcció de Fabio.

- Val, quines cultures va descobrir? – va preguntar assenyalant a Fabio.
- Clarament va descobrir la cultura americana – va dir Fabio segur de si mateix.
- Incorrecte – va contestar sospirant, cansat de les respostes sense cap sentit de Fabio.

Va fer una pausa, en la que va haver un silenci sorprenent, venint d'aquesta classe. Em va mirar i a continuació, va mencionar-me per a corregir.

- Mestre, és injust, ell no ha alçat la mà, i jo ja porte esperant per a corregir. – va opinar Laura indignada amb la decisió de Robert.

Laura havia sigut elegida com delegada de la classe les primeres setmanes del curs. La resta de companys va donar la raó a Laura, mentre que Robert la va ignorar. Continuava mirant-me esperant una resposta per part meua. A males penes, vaig aconseguir dir sense respirar, la resposta.

- Cristóbal Colón a l'arribar a Amèrica va descobrir les cultures maia, asteca i inca.

Després de fer un esforç duríssim vaig agafar aire i vaig continuar atenent a les explicacions sobre les expedicions que es fan fer posteriorment de l'arribada a Amèrica. La classe se'm passà volant. Començarem a arregar els llibres i materials damunt la taula. Ja podíem anar-nos a la classe de llengua, una de les meues assignatures preferides. Però, abans de creuar la porta, Robert em cridà.

Estava segur de que no havia fet res roí del que em poguera renyir. Em vaig girar lentament i amb la meua millor veu vaig contestar:

- Si, Robert? – vaig dir aparentment segur al mestre.
- No res, sols és per a parlar amb tu sobre un tema que em preocupa, sé que eres nou i que al principi costa un poc adaptar-se als nous companys, però tu tens tot el que una persona ha de tindre per a socialitzar-se. T'explique, eres una persona llesta, que tens un món interior ple d'originalitat i creativitat. T'assegure que si compartires el món que tu tens amb els teus companys, quedarien al·lucinats. Si vols et puc ajudar quan vulgues.
- Val, gracies per les teues paraules, em diuen molt sobre tu. –Vaig contestar a Robert.- Em mostra que a demés de ser mestre, busques una millora com a persona dels teus alumnes i això em dona una confiança especial que amb altres persones no podria tindre. Que em recomanes fer per a combatre el meu problema? – Vaig preguntar agraït al mestre.
- Saps que podries fer? Una presentació de la teua persona a la classe. Aquesta vesprada tenim matemàtiques a última hora. Si pots després et pots quedar uns minuts llegint-me la teua presentació. Que et pareix? –Em preguntà.
- Perfecte, fins la vesprada. –Em vaig acomiadar.

Se'm va passar el dia volant. Sols li donava voltes a les paraules de Robert. Ell tenia raó, havia d'eixir de la bombolla imaginaria que havia creat al llarg dels anys. Havia de trobar la manera de punxar-la, i no pararia fins a aconseguir-ho.

Ja eren les cinc en punt, hora d'anar-se'n a casa. Però com be acordarem Robert i jo, li llegiria la presentació sobre mi mateix.

- Ho has fet? –Va preguntar-me.
- Si, vols que la llija? – Li vaig preguntar.
- Endavant
- Em dic Lluç, tinc tretze anys complits l'últim d'agost. M'agraden els esports encara que no practique cap. Els esports em pareixen la millor opció per a desconnectar dels estudis i tindre uns bons moments amb els amics. També m'agrada jugar als escacs. Les meues assignatures preferides són geografia, matemàtiques, història i llengua, encara que totes les demés també m'agraden. En el meu temps lliure m'agrada dibuixar.

De sobte, Robert em va interrompre.

- Que em pots dir sobre les teus amics de la infància o d'ara? –Em va preguntar mirant-me profundament als ulls.
- Doncs... –vaig intentar dir sense posar-me nerviós- no tinc, abans podia mantenir una conversació amb els companys, però això va canviar radicalment quan em vaig canviar d'escola quan anava a sisè.
- Puc preguntar-te perquè et vas canviar a sisè? –Em va preguntar amigablement.
- Si, no hi ha cap problema. –li vaig contestar amb un to de veu sincer i profund- Els meus pares ja havien estat buscant noves escoles, en les que directament, pogueres accedir a l'institut. Per què? Preguntaràs, doncs sols

pel simple fet de no notar un canvi brusca. A part d'això, també perquè el meu caràcter i els dels meus companys no concordaven. No és que m'emportara mal amb ells, simplement no parlàvem. Quan em vaig canviar a la nova escola va arribar el problema, em recordaré per sempre del primer dia de classe. Vaig sentir angoixa durant tot el dia. Cap xiquet s'apropava a mi. Des d'aquell dia el meu problema per a socialitzar-me va sorgir. Va passar el curs. Lentament, però passà. Pensava que a primer de secundària encara podia tindre altra oportunitat amb els companys. Però, no va ser així. L'última esperança que em quedava era un mestre com tu, com pots imaginar no va ser el cas. Intentava demanar ajuda, la seva resposta era que intentara parlar amb ells. No entenien que per a mi no era tan fàcil. Això va fer que primer haja sigut el pitjor curs, tant acadèmicament com personalment.

Ara, gràcies als meus pares estic aquí. A una escola en la que la meua esperança ha augmentat a un nivell insospitat. Amb uns companys que pareixen simpàtics, amb els que per desgràcia, no he pogut enllaçar llaços, però de segur, ho faré. I això va ser gràcies a tu, Robert.

Robert es va quedar callat durant un llarg instant, aparentment estava emocionat. Temps després continuà.

- Són les paraules més valentes que he escoltat mai. Veuràs, jo he patit la mateixa situació que tu, Lluç. Però a mi, ningú em va ajudar. I el meu problema perdurà fins que vaig arribar a ser mestre i trobar-me persones com tu. Que són més valentes, del que vaig ser jo. Per això, per cap motiu del món vaig a deixar que passes per la situació que jo vaig passar.

Al dia següent ens tocava classe de matemàtiques. Feia quatre dies que havíem començat el primer tema del curs. Però hui no anàvem a fer un classe com les de sempre, Robert va explicar que feríem una classe especial, en la que treballaríem l'adaptació i en la que relataríem la nostra presentació als companys.

L'activitat va començar amb la presentació de Gerard. Gerard havia sigut un dels tres alumnes nous que van entrar amb mi. Ell s'havia adaptat bé amb els companys, normalment anava al camp de bàsquet a jugar amb els demés a l'hora del pati. El temps va passar ràpidament fins que sols vaig quedar jo per fer la presentació. Vaig eixir davant dels companys a fer la meua presentació, fet impactant ja que mai m'havia atrevit a eixir a parlar davant de la classe. Estava amb els pèls de punta. Pel meu cap sols pensava amb la possibilitat de fer el ridícul. Però hui, per mi, no anava a ser així. Robert em donà pas per a començar a parlar.

Vaig agafar aire i comencí a recitar la meua presentació i pel que havia passat. Al principi tots estaven parlant, ja que no els interessava escoltar a una persona tartamudejar. Però, això va canviar de seguida, ja que miraculosament vaig aconseguir parlar amb la mateixa seguretat, que vaig parlar a Robert. Això va fer que tots es quedaren al·lucinats escoltant-me per primera vegada i adonant-se per la situació que havia passat.

Després vaig finalitzar comunicant els meus gustos i les coses que m'agrada fer en el meu temps lliure. Quan vaig acabar, no escoltí cap comentari tots estaven callats. Jo em sentia millor que mai, havia soltat tot el que tenia dins. Vaig sentir un alleugeriment increïble.

Vam acabar la sessió de matemàtiques que es va allargar un poc més del que estava previst. De totes maneres vam eixir al pati, i, per primera vegada, em van demanar que fóra a jugar a futbol amb ells. Va ser una de les sensacions més agradables que he viscut mai. Vaig començar a parlar amb Pep, Sergi i Joel moltíssim i ens vam fer amics.

Passaven els dies, els millors dies de mi vida. Ja no m'asseia allunyat, sinó al costat de Pep, Sergi i Joel. Ja no temia del que pensaren de mi a l'hora de corregir. Vaig aconseguir punxar la bombolla en la que havia estat molts anys, i això, Robert, ho notà.

Un dimarts qualsevol, estava eixint de la classe de geografia a la de llengua i Robert em cridà. Em vaig girar i vaig observar un somriure en els seus ulls.

- Si, Robert? –Vaig dir amb la meua millor veu.
- No res, sols era per a dir-te que ho has aconseguit. –Va dir somrient.
- No. Ho hem aconseguit! –Vaig contestar emocionat a Robert.

Vaig acabar de relatar la història, i, aparentment va impactar als alumnes. Pareixia que aquest tema va interessar. No van tardar en alçar la mà per a resoldre els seus dubtes. La primera va ser Inés.

- Que va ser de Lluç? –Va preguntar interessada
- Va seguir amb els estudis fins que es va fer mestre de geografia. –Li vaig respondre a Inés.
- Com ho saps? –Va dir Josep.
- És una persona molt propera a mi.

El que no sabien era que Lluç, sóc jo. Vaig decidir fer-me mestre, per les paraules que em va dir el millor mestre que he conegut mai. I, per la importància de tindre mestres que es preocupen per tu i pels teus problemes.